

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ



AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 2 TL (KDV DAHİL)

KASIM 2024

ÖZEL SAYI 1

**İşçilerin Ekmeğe Değil,
İktidara İhtiyacı Var!**

**Kürtlerin Vurulduğu Zincire
Ses Çıkarmayanlar İnsanca
Yaşamdan Söz Edemez!**

**Kürtlerin Esareti
İşçilerin Esaretidir!**

KAYYIMLARA KARŞI SINIF SAVAŞI!



BÜTÇE SORUNU SENDİKAL DEĞİL, SİYASAL BİR SORUNUR!

Bu topraklardaki emekçiler adını hak eden, kanlı ve gerici bir sınıf diktatörlüğünün egemenliği altında yaşıyor. Bu gerici burjuva diktatörlüğü sadece sömürü düzeninin sürdürücüsü ve koruyucusu değil. Aynı zamanda burjuvazinin egemenliğinin yarattığı, hayatın her alanındaki çürüme ve yozlaşmanın da canlı bir tezahürü. Burjuva parlamentonun plan ve bütçe komisyonlarındaki bütçe görüşmeleri de bunun kanıtı ve burjuva siyasetin riyakarlığının en somut ifadesi.

AKP-MHP hükümetinin izlediği, “kamuda tasarruf” ve “enflasyonu tek haneye indirme” parolaları ile topluma yutturmaya çalıştığı Mehmet Şimşek imzalı politika esas olarak Türkiye’deki sermaye sınıfını kollama ve uluslararası sermayeye yaranma çabasından ibarettir. Bu politikanın doğal uzantısı olan bütçe teklifi ise kamu hizmetlerine ve kamu yatırımlarına bütçeden ayrılan payın azalması, geniş emekçi yığınlarının sırtındaki vergi yükünün artmasından başka bir anlama gelmiyor. Zorunlu harcamaları ve personel giderlerini çıkarınca bütçenin aslan payı yine orduya, kolluk kuvvetlerine ve diyanete gidiyor. Sermaye sahibi sınıf ve sermaye kuruluşları kendi varlıklarına oranla toplam bütçe gelirleri arasında sahip oldukları minyatür payla göz göre göre kayınırlarken, artan doğrudan ve dolaylı vergiler işçilerin sırtına bindiriliyor. Meclisteki plan ve bütçe komisyonlarındaki tartışmalar ise burjuva muhalefetin Maliye Bakanı’na abaküs uzattığı gülünç bir müsamereden öteye gitmiyor. Emekçilere ezilenlere de bu müsamerenin seyircisi olma rolü bırakılıyor.

Emekçilerin-ezilenlerin hükümetin karşısında yavan ve yılışık bir muhalefete değil; bu tabloyu tümüyle bozacak, kendisini bu müsamerenin seyircisi olmaktan çıkaracak, düzen muhalefetinden bağımsız,

eylemli, siyasal bir mücadeleye ihtiyaçları var. Böylesi bir mücadele sendikal bir ufukla ve düzen içi sınırlarda verilemez. Bu mücadele Türkiye’de demokrasi mücadelesinin parçasıdır ve ancak emekçilerin devrimci siyasal bir mücadelenin parçası olması ile kazanılabilir.

BÜTÇE SORUNU DEMOKRASİ SORUNUDUR!

DEMOKRASİ SORUNU İŞÇİ SINIFININ İKTİDARI SORUNUDUR!

Burjuva demokrasileri burjuva diktatörlüğüdür. Burjuvazi için demokrasi, proletarya için diktatörlüktür. Burjuvazinin demokrasisinde bütçeyi hakim sınıf tasarlar, yapar ve uygular. Bu anti-demokratik denklemi bozmadan demokrasiden bahsedilemez.

“Sermayeye değil, emekçiye bütçe!” demek ise burjuva demokrasisi hüküm sürdüğü müddetçe emekçileri sermaye egemenliğinin ürünü bir bütçenin yükünü omuzlamaktan kurtarmaz. Söylenmesi gereken ilk ve esas söz bütçenin ancak ve ancak toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan işçiler tarafından, bizzat onların eliyle, onlar için, onların kendi iktidarında ve kendi yarattığı mekanizmalarda yapıldığı zaman bir emekçi bütçesi olabileceğidir. Bütçenin yapımı işi burjuva siyasetçilerin elinden ve burjuva düzenin mekanizmalarının tekeliinden kurtarıldığında, ancak bu şartlarda bir emekçi bütçesinden ve ancak o zaman gerçek demokrasiden bahsedilebilir. Böyle bir demokrasinin önkoşulu da ancak işçilerin iktidarındır.

TÜRKİYE’DE DEMOKRASİ SORUNU DEVRİM SORUNUDUR!

Türkiye’de işçilerin emekçilerin bir işçi iktidarı ihtiyacı yakıcıdır. İşçi sınıfının ve ezilenlerin sahici bir demokrasiye kavuşmasının başka yolu yoktur.

Türkiye’de hükümet ezilenlere-emekçilere savaş açmış, açtığı içsavaşı da kör topal sürdürmeye gayret eden bir koalisyon hükümetidir. Türkiye’de hükümet bir türlü kazanamadığı içsavaşı sürdürürken burjuva devletin payandaları zayıflamış, bütünlüklü bir devlet mekanizması da kalmamıştır. Nitekim bu zayıf hükümetin tepesindeki isim Erdoğan, sözümona başkomutanı olduğu ordunun en alt kademe subaylarının azıcık kılıç şakırdatmalarından ürker vaziyettedir. Tersinden burjuva ordunun üniformasını gururla sırtına geçirip karşı-devrimciliğe ant içen yeniyetme subaylar da takdir göreceklerini umarken yemin ettikleri devletin hışmından kendilerini kurtaramamaktadır.

Bu çatırdayan devletin tepesindeki hükümet de kendi içinde uyumlu, ortak bir planı hayata geçirebilecek bileşenlerden değil, birbirinin kuyusunu kazan, birbirinden gerici, kendileri de gerileyip zayıflayan burjuva partilerden ve aktörlerden müteşekkildir. Hükümetin ortaklarının ezilenlere el kaldırırken de, güya barış eli uzatırken de neyi ne kadar birlikte yaptıklarını, birbirlerine çelme takmaya çalışmadıklarını anlatmak ve ispat etmek için burjuva medyanın demagogları kırk takla atmak zorunda kalmaktadır. Hükümetin iki kafadar ortağı arasında çizdikleri ahenk tablolarının da her önemli siyasal kavşakta boyaları dökülmektedir.

Kimsenin gizleyemediği esas ve mühim gerçek şudur; bu hükümet hiçbir konuda toplumda rıza üretmeden, yalnızca zorlanarak sürdürdüğü iç savaşın yöntemleri ile ayakta kalabilir. Cumhuriyetin geniş emekçi yığınları ücretlerin baskılanması, sendikal hakların gasp edilmesi, iğneden ipliğe ardı arkası kesilmeyen zamlar ve tekrar tekrar kaybettikleri belediyelere kayyım atanmasından başka bir şey vaat edemez.

Bu nedenle bir rejim krizinin pençesinde debelenen Türkiye Cumhuriyeti ve onun tepesine çöreklenmiş bu hükümetten kurtulmadan bu topraklarda emekçiler açısından esaslı herhangi bir sorunun anlamlı bir çözümünden de demokrasiden de bahsedilemez. Bu da burjuva muhalefetin bu ıslah olmaz rejimi restore etme çabaları ile değil; emekçilerin bir seferberlik ile hükümeti, 82 Anayasası’nı ve gerici anayasanın tüm kurumlarını kendi elleriyle tarihe gömmesi ile mümkündür.

DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN YÜKÜ PROLETARYANIN OMUZLARINDADIR!

AKP-MHP hükümeti, bir başka deyişle Cumhuriyetin tüm çapsızlığına ve başarısızlıklarına rağmen uzun ömrünü kendi marifetlerine değil, geniş emekçi yığınları pasifize eden burjuva muhalefete borçludur. O yüzden emekçilerin önündeki ilk görev hükümetin karşısına bağımsız ve yıkıcı bir güç olarak dikilmek için burjuva muhalefetin ve onun peşine takılanların boyunduruğundan kurtulmaktır. Türkiye’de demokrasi mücadelesini 12 Eylül’ün sınırlarını çizdiği anayasaya bağlı ve sadık olanlar veremez. Türkiye’de demokrasi mücadelesi ancak bu çerçeveyi reddedenler tarafından verilebilir. Buna aday tek güç Türkiye’deki işçi ve emekçiler, ezilenlerdir. Bu yüzden Türkiye’de demokrasi mücadelesi ancak proletaryanın verebileceği ve kazanabileceği bir mücadeledir.

Bu zayıf hükümetin kendi çıkışsızlığını gösteren yeni anayasa tartışmalarını da proletaryadan başkası anlamlı bir biçimde sona erdiremez. 82 Anayasası’na bağlı kalarak yeni anayasa yapılamaz.

yacağı gibi 82 Anayasası’nı devrimci yöntemlerle ilga etmeden de yeni ve demokratik bir anayasa yapılamaz. Türkiye’de demokratik bir anayasanın adresi TBMM değildir, hiç olmamıştır da. İşçilerin, emekçilerin demokratik talep ve özlemlerine uygun anayasa ancak 1918’de Sovyetlerin Beşinci Tüm-Rusya Kongresi tarafından kabul edilen “Emekçi ve Sömürülen Halkların Haklar Bildirgesi” gibi bir anayasa olabilir. Böyle bir anayasa da ancak burjuva bir hükümetin karşısında Kurucu Meclis talebinin yükseltildiği ve sonunda Ekim Devrimi’ne varan bir yoldan geçilerek mümkün olmuştur.

KAYYIMLARA KARŞI MÜCADELE ETMEDEN YOKSULLUĞA KARŞI MÜCADELE EDİLEMEZ!

Bugün proletaryanın demokrasi mücadelesinde karşısındaki ilk sınav ise sıkışan ve saldırganlaşan hükümetin kayyımlarına karşı verilecek sınavdır. Ekmeğini korumak isteyen işçilerin emekçilerin karşısında kayyımlarla, polis bariyerleri, hapis tehditleri ile ayakta kalmaya çalışan bir hükümet vardır. Öyleyse ekmeğe de aslanın değil, bu hükümetin ağzındadır. Bu ekmeği bu ekmeğe geçirilen dişlerle söküp almanın yolu ise ezilenlerin-emekçilerin “uyanmış aslanlar gibi” ayağa kalkması ve kayyımların karşısına dikilmesi ile mümkündür.

31 Mart seçimlerinin ardından Van’da püskürtülen kayyım girişi mi bugün Mardin, Batman, Dersim, Ovacık ve Esenyurt’ta yeniden ortaya çıkıyorsa bu, hükümetin gücünün değil, bu yöntem dışında elinde bir yöntemin kalmadığının göstergesidir. Bu yöntemin de kar etmediğini göstermek, saldırıları püskürtmek Van’da 31 Mart sonrası verilen mücadeleden geriye düşmeyen bir mücadele ile mümkün olabilir.

2025 BÜTÇESİ BİR İÇSAVAŞ BÜTÇESİDİR!

Son elli yıldır olduğu gibi 2025 bütçesi de esas itibarıyla bir savaş kredisi oylamasıdır. İçinden geçtiğimiz içsavaş döneminde bu nitelik daha da çarpıcı bir biçimde gözler önündedir. Önce bu gerçeği dile getirmeyenler, yahut bu gerçeği yarım yamalak, yarım ağızla dile getirenler hükümetin içsavaş çabalarının destekçisi konumuna düşmekten kurtulamaz.

Kürtler’e, geniş ezilen yığınları, işçilere, emekçilere bir türlü diz çöktüremeyen Cumhuriyetin elinde kimseye uzatabileceği bir zeytin dalı yoktur. Bu hükümetin elinde avucunda sadece kayyımlar, zindanlar, Kürtler’in tepesine yağdırdıkları bombalar kalmıştır. 2025 bütçesi yalnızca ve yalnızca bunun aritmetiğidir. Bu hesabı da ancak devrimci siyaset ve kayyımların hükümetine karşı yükseltilecek sınıf savaşı bozabilir.

Emekçiler-ezilenler sınıf savaşını, sürekli bastırılmaya çalışılan demokratik taleplerini varoşlardan fabrikalara, atölyelerden fakültelere uzanan her alanda, burjuva meclisin ilga edilmesi ve yerine kurucu bir meclisin yaratılması talebiyle buluşturarak büyütebilir. Bu hükümetten derhal kurtulmak isteyen ve bunun ancak emekçilerin bağımsız bir seferberliği ile mümkün olabileceğinin farkında olan kesimlerin önündeki birleştirici görev budur. Bu görev devrimci iddialara sahip olduğunu iddia eden kesimler tarafından omuzlanmayı beklemektedir. Köz’ün arkasında duran komünistler bu devrimci görevi dışındaki güçlerle birlikte omuzlamaya hazırdır.

ÖZGÜRLÜK SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK! KAYYIMLARA KARŞI SINIF SAVAŞI!

KOMÜNİST KÖZ, YEREL SÜRELİ AYLIK SİYASİ GAZETE, **KASIM 2024 ÖZEL SAYI 1**, SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ÖMER YILDIZ,
YÖNETİM YERİ: OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAK
SOKAK ELİF İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5 KADIKÖY-İSTANBUL, E-POSTA: kozonline@gmail.com, WEB ADRESİ: www.kozgazetesi5.org
BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI GÜMÜŞSUYU CAD. ODİN SANAYİ SİTESİ NO: 28/245 ZEYTİNBURNU-İSTANBUL, TEL: 0212 577 54 92